

Veliki petak

Đakovo, Katedrala, 10. travnja 2020.

Dragi oci nadbiskupi, braćo svećenici i sestre redovnice, dragi župljani ove katedralne župe, sva draga braćo i sestre!

Tako nas je malo u ovoj velikoj katedrali, a živo se sjećam kako je ona, baš na Veliki petak, znala biti dupkom ispunjena zajednicom vjernika. Tako je bilo vidljivo i poticajno jedno smireno ozračje pobožnosti, i to od samoga jutra, kad su u katedralnom koru jutarnje molitve prikazivali biskupi sa zborom kanonika, svećenika i bogoslova, i odmah je nastavljena pobožnost Križnim putem, razmatranjem i cjelivanjem relikvija sv. Križa, potom poslijepodne velika, svečana liturgijska služba, te večernji pohod i klanjanje na „Božjem grobu“.

No sadašnje okolnosti prigušile su ta vidljiva očitovanja naše pobožnosti, ipak, ono što je najvažnije, srca nam nisu ispražnjena. Štoviše, osjećamo kako još više žedamo za „vodom života“ i svjetlom vjere u Isusu Kristu.

Zahvalni smo *Slavonskoj televiziji* i za večerašnji prijenos, kao i *Slavonskobrodskoj televiziji*, koje omogućuju da ovo sveto bogoslužje slikom i glasom uđe u vaše domove, u

vaše životne prostore i da potakne žar vašeg osobnog i obiteljskog rasta u vjeri.

Prije nekoliko tjedana preminuo je u Zagrebu jedan od poznatih osječkih glazbenih pedagoga, prof. Josip Jerković. U svojim ranim godinama djelovao je i kao voditelj pjevanja u mojoj rodnoj župi, pa je između ostaloga obradio za pjevanje i liturgijsku antifonu Velikoga petka: „Tvome križu klanjamo se, Gospodine.“ I sjećam se kako mi se, tada kao ministrantu u župnoj crkvi, činio neobičnom završetak antifone koji glasi „*Jer evo: drveta radi nastade radost u cijelom svijetu.*“ Krist osuđen, izmučen razapet i ubijen. A, ipak, upravo On postaje navještaj radosti cijelome svijetu.

Braćo moja i sestre, dok živimo u našem svijetu, jer smo Kristovi učenici i njegovi svjedoci, nikad ne bismo htjeli ostati zarobljeni, nesposobni *podići pogled do Božjih obzorja*. I upravo u konkretnim životnim prilikama, i ovim sadašnjima, u kojima se sav svijet mobilizirao pred prijetnjom zarazne bolesti, što tako snažno pogađa i naše živote, mi se želimo uvijek iznova utvrđivati u onom **jedinstvenom životnom iskustvu**, a to je naše **zajedništvo s Bogom**.

Upravo se pred Isusovim križem i Njegovom smrću, najjasnije prepoznaje vjera koja proizlazi iz Evanđelja –

upoznaje se istina utjelooljenja i cijeli plan (ili, kako to znamo reći, 'ekonomija') našega spasenja po Isusu Kristu.

Pred Kristovim križem nadolaze nam i duboka pitanja, neka upravljena samome Bogu: *Gospodine, zašto si htio upravo križ?*, ali i pitanja nama ljudima: *U križu što ga častimo, što zapravo vidimo? Razumijmo li njegovo dostojanstvo?*

"Križ u sebi ima nešto strašno ..." - zapisao je prije više godina današnji papa u miru Benedikt: *"Činjenica da je na taj strašni način bio smaknut najčistiji od svih ljudi (...) može nas dovesti do toga da se prije svega uplašimo samih sebe"* (Sol zemlje, 26). Još kad se sjetimo da je to iskustvo ponovljeno bezbroj puta u stradanjima, patnji i smrti nedužnih, i mladih i starih.

Ali, nastavio je Papa, "s križa nas ne gleda gubitnik, očajnik, ... S križa nas gleda dobrota koja iz tog užasa navješćuje novi život. Gleda nas dobrota samoga Boga koji se predaje u naše ruke i koji s nama nosi sve strahote povijesti" (Papa Benedikt XVI., *Sol zemlje*).

Sjetimo se kako nas poučava svjedočanstvo apostola: **Niste otkupljeni nečim raspadljivim, srebrom ili zlatom, nego dragocjenom krolju Krista, Jaganjca nevina i bez mane.** (usp. 1 Pt 1,18-20). "Njega, koji ne okusi grijeha Bog za nas učini grijehom" (usp. 2 Kor 5,21).

Draga braćo i sestre!

Privinimo se uz Kristov križ i sasvim osobno posvjedočimo: Da, na križu je i moj Otkupitelj. Ta istina grije moju vjeru. U isto vrijeme prepoznajem da je na Križu Otkupitelj svih ljudi, mojih bližnjih i svakoga čovjeka.

Riječ je o ljubavi *bez isključivosti*, koja nema granica – nema ograničenoga roka, ograničenoga dosega. Tako nas Crkva, slijedeći nauk apostola, uči da je Krist umro za sve ljude bez iznimke. "Nema, nije bilo i neće biti nijednog čovjeka za kojega Krist nije trpio".

*Privinimo se uz Kristov križ te još nešto posvjedočimo - istinu da je Njegov križ putokaz našoj ljubavi i djelima, da smo pozvani živjeti zakon Božje ljubavi koja nam je zasjala supatničkom blizinom na Križu. Nije to neki usputni poziv, nego se u njemu prelama pitanje „same vjerodostojnosti Crkve“, jer - kako kršćane današnjice podsjeća papa Franjo - „bez svjedočenja ljubavi život postaje besplodan i sterilan, kao da je povučen u jalovu pustinju“ (papa Franjo, *Lice milosrđa*).*

Privinimo se uz Kristov križ, jer na njemu uvijek sjaji poziv: Ustani iz grijeha! Ustani iz okova smrti! Jer upravo na križu Gospodin „svima koji ga slušaju posta začetnik vječnoga spasenja“ (usp. Heb 5,9). Amen.